

PARLEM DE CUINA

Cuina i cinema

Un cop més torno a dedicar la sessió gastronòmica setmanal al cinema; i es que pareix que aquesta unió cuina i gastronomia està més de moda que mai. Prova d'això és que en aquests moments podem trobar a les cartelleres dos films amb la cuina com a fil conductor. Es tracta de dos pel·lícules, bastant diferents entre elles, però en les que les vides dels protagonistes giren en torn als fogons; es tracta de l'espanyola **Dieta Mediterrània** de Joaquim Oristell i protagonitzada per Paco León, i la francesa **CusCus** del director i també actor Abdellatif Kechiche.

Dieta Mediterrània, conta la història de Sofia, una cuinera d'un restaurant de luxe que s'enamora de dos homes, amb els que arriba a un acord sentimental i professional que revolucionarà la cuina del seu local.

Destaca en el film la passió que demostra Sofia per la cuina i algunes escenes de com cuina en el seu restaurant. Sens dubte una divertida comèdia d'embulls.

Però si de l'anterior pel·lícula podem dir que és divertida i dolça com el sucre, sens dubte la l'acid i la sal la posa Cus Cus.

I es que CusCus, ho té tot: cuina, dansa, sensualitat, passió, drama i una història que ens captivarà fons als darrers fotogrames del film.

El protagonista és un home divorciat i prop de la jubilació, al que la feina a uns astillers, al port de Sète, se li fa força pesada.

A més de la tasca de la pesada feina, intenta mantenir unida a una família, plena de desequilibris, tensions i dificultats econòmiques.

Per a superar aquest delicat moment obri el seu propi restaurant dins un vaixell abandonat.

Aquesta nova empresa uneix la família però les autoritats locals no deixaran de posar entrebancs als somnis dels protagonistes del film.

Si algú encara no les ha vistes, podeu fer-ne mossec

veient els tràilers a www.cuinant.com I com de de CusCus xerram la recepta d'avui la dedicaré a una variant més nostra d'aquest plat: el cuscussó. Precisament aquesta setmana passada a l'Institut vam rebre un grup de prop de 50 d'alumnes estrangers que venien d'intercanvi a Mallorca dins un pla Comenius. Un dels plats que els servirem foren aquests.

Rodets de Pitrera de pollastre farcits amb cuscussó:

Ingredients: 4 filets de pitrera de pollastre, un poc de saïm, 50 grams de sucre, 150 grams de pa moreno, 25 grams de pinyons, un polsi de canyella, la pell d'una llimona rallada, sal i pebre bo i una tassa de brou de carn.

Elaboració: Amb l'ajut d'una esplamadora hem d'aprimar els filets de pollastre i els assaonarem be. Apart, dins una cassola, hem d'ofegar el saïm amb els pinyons, el sucre i el pa esmicolat ben petit (desfet amb les mans). Ho posarem be de gust amb la canyella i la llimona rallada. Ho hem d'anar cuinant fins que adquireixi una textura desfeta i amollada. Banyarem aquest preparat amb un poc de brou (una tassa serà suficient) i seguirem cuinant-ho 5 minuts més a foc fluixet.

Omplirem els filets de pollastre amb aquest farciment i els embolicarem amb un paper de forn (sulfuritzat o d'alumini untat amb oli) apretant be fins a aconseguir un cilindre ben sòlid.

Seguidament ho posarem al forn durant uns 10 o 15 minuts a 250°C.

Servirem acompanyat d'una salsa d'ametlles o d'una salsa espanyola fet amb ossos de pollastre.

Més cinema i gastronomia a www.cuinant.com. Podeu enviar les vostres recomanacions gastronòmiques a parlemdecuina@hotmail.com. Bona setmana i fins d'aquí a set dies.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

La castració, el dolor i la mort

Encetar l'article amb una notícia que em va arribar i no sé si qualificar d'esfereïdora, absurda o d'una certa imbecil·litat supina (imbecil·litat emprant l'accepció de malaltia i no d'insult).

Un home es castra per demostrar fidelitat a la seva dona gelosa. Aquest era el títol de la mateixa. No apuntaré els detalls, perquè em fan calfreds i us puc estalviar la morbositat, emprada de cada vegada més sovint per segons quins mitjans de comunicació i que de cada cop ven més als meus estimats lectors i lectores.

L'home en qüestió, de nacionalitat sèrbia, estava acostumat a castrar animals, així i tot després de l'escomesa, va haver de demanar a la seva dona que l'acompanyés a l'hospital, degut a l'hemorràgia que es va provocar. L'agafaren a temps i fonts de l'hospital verben que la castració fou feta de manera professional.

Debut a les seqüeles, el pobre home, ara sí que no podrà tenir relacions sexuals ni amb altres dones ni amb la seva.

Sempre he pensat que qualsevol acte punitiu en contra d'un mateix, ja no en parlem en contra d'un altre ésser humà, és senyal de tenir el cervell ple de goteres i el cap molt mal moblat.

El masoquisme en qualsevol modalitat, sempre l'he considerat un autèntic desequilibri, doncs consider que atempta en contra d'un principi inherent a qualsevol espècia i més a l'humana. Em refereix a l'instint de supervivència. Instint que pot arribar a dur a terme accions que sobrepassen la moralitat. Com fou el cas d'aquelles persones que quan l'avió s'estavellà les Andes, per a sobreviure menjaren part dels cossos dels seus companys morts o sigui un fet de canibalisme, que en condicions normals, no límits i extremes com les que vivien, a cap d'ells i elles, se'ls hi hagués ocorregut dur-ho a la pràctica. Però en aquest cas, o prenién aquesta decisió o simplement es jugaven la vida per inanició.

Fer-se mal a un mateix, autolesionar-se pel motiu que sigui, malgrat alguns dels sants significatius del

cristianisme ho empraren amb els seus actes de mortificació, em sembla absurd. No crec que cap déu demani el dolor i el patiment de cap dels seus creients. I no tan sols dins del cristianisme n'hi ha hagut d'aquestes accions mortificants, altres religions també les tenen. Més recent en el temps, són les flagel·lacions per setmana santa, l'emprar cadenes als peus; o dins els mahometans les fustigacions i xaps amb espases i punyals a la cara, per commemorar la mort d'un dels seus profetes i parent de Mahoma.

Del suïcidi no n'escriuré, ja que aquesta passa s'ha de tractar en guants de seda i cada cas en que s'ha practicat, ha portat al seu darrere tota una càrrega intensa de patiment: Físic, mental i emocional, que fan que no es pugui en absolut emetre un judici generalitzat, ni d'aprovació ni de condemna. **A més com ningú coneix el futur, ja que és una entelèquia per si mateix, doncs no existeix fins que no es converteix en present. Desconeixem quines situacions extremes ens pot col·locar la vida, com per afirmar d'una manera rotunda i categòrica: D'aquesta aigua no en beure.**

M'ha vingut al cap, el cas de Ramón Sampredo, del que tinc el llibre, en castellà: "Cartas desde el infierno", que encara a hores d'ara no he gosat a posar-se a llegir, ja que intueix la seva duresa i en alguns moments hom no està per enfrontar-se amb un testimoni real d'unes vivències tan extremes. **Vaig veure la pel·lícula "Mar adentro" i em va impressionat tant que li vaig dedicar un poema, que es deia "Mar endins", per treure defora tot el dolor que m'havia provocat, ràbia també).**

La vida ens pot portar a situacions on la dignitat de viure es perd per unes clavegueres incertes i sóc del tot partidari de què s'hauria de poder posar fi a una existència que no vida, quan ja no té cap projecció cap a un futur millor.

Cada cop que aquest tema surt a palestra, com és en el cas d'al·lota italiana Eluana Englaro, 17 anys en estat de coma

irreversible i mantinguda la seva existència de manera artificial, apareixen els detractors a deixar que la vida segueixi el seu curs, els quals oposant-s'hi em demostren que no tenen ni una pisca de compassió ni cap a la persona que pateix la situació i no pot decidir (però quan tenia aquesta capacitat de decisió tenia molt clar el que volia, incluisi ho havia manifestat els seus pares), ni cap a la família. **Sembla que el tema de la mort (jo crec amb la reencarnació) a occident ens aporuga. I per una part és lògic, no se'ns prepara per encarar aquesta situació. Es viu d'una manera com si no anés amb nosaltres i vivim dins d'una falsedat interessada.** Per a mi l'acte de morir és tan important com l'acte de néixer.

Tots sabem que en un moment de la nostra vida ens tocarà desaparèixer físicament. En canvi la filosofia del nostre sistema occidental ens ho amaga i ens intenta convèncer que durarem per a sempre.

La mort ens tocarà un dia, ara bé, el patiment és evitable i un cop ha donat el corresponent avis (síntoma) al nostre organisme i hem posat remei, ja no té sentit.

Hem gaudit d'un temps per fer tot un procés evolutiu d'ampliació de consciència passant per tot un cúmul de lliçons de les quals si hem tret nota i les hem superades, no les haurem de repetir, ni en aquesta ni en una altra experiència de vida. He dit i ho repeteix que crec amb la reencarnació i com és una qüestió de fe, ni en faig proselitisme, ni solc admetre polèmica, ja que forma part del meu intern personal.

Per tancar l'article, ja que parlem de la mort, m'ha arribat el cas d'una al·lota anglesa que vendrà la seva mort i es televisarà. **Convertir la mort en un espectacle, que hi hagi una empresa periodística que compri l'exclusiva i que ho faci ja que sap que tindrà un públic que el mirarà, em du a pensar que hi ha molta gent malalta del cap.** I que com he dit abans la morbositat és capaç de vendre el que sigui. Això m'entristeix, ja que em porta a dubtar de la verdadera evolució de la nostra espècie.

Josep Bonnin

